

Surera de la Molinera

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Camí de Vilassar de Dalt a Sant Bartomeu
Emplaçament abans d'arribar a Can Bernadó
Alçada: 409

Coordenades:

Latitud: 41.51892
Longitud: 2.33745
UTM Est (X): 444718
UTM Nord (Y): 4596577

Classificació

Número de fitxa 08214 - 174
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Fa uns anys, per tal de protegir-la dels conductors que hi estacionaven el vehicle, i abocaments il·legals, el Parc de la Serralada Litoral hi va posar una tanca de fusta.

Protecció Legal
Observacions protecció: Pla Especial Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 08213A009000140000JR
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 04/02/2015 - 01:00

Descripció

Espècimen del gènere *Quercus suber*, perennifoli, centenari, de la família de les fagàcies, molt semblant a una alzina. D'aparença robusta, mesura uns 13 m d'alçada, per 3,80 m de volt de soca, per 2,70 m de vol de canó i 18 metres de capçada perpendicular.

El tronc és recte i no massa alt; no arriba als dos metres, del qual bifurquen ben aviat quatre branques imponents que donen pas al brancatge característic de la surera. Presenta una escorça grisenca, gruixuda i rugosa de la que s'extreu el suro. No ha estat mai pelada, la qual cosa pot fer pensar que la seva escorça o suro pot mesurar fàcilment els 10 a 15 cm de gruix.

Les fulles de la surera tenen de 4 a 7 centímetres de llargada; són lleugerament lobulades o dentades, de color verd fosc a l'anvers i més clares al revers. Floreix d'abril a principis d'estiu i madura de setembre a febrer en tres etapes. Fructifica com molt aviat als 10 o 12 anys i amb normalitat dels 25 als 30 anys. El seu fruit és una aglà de 2 a 3 centímetres de llargada. Es troba plantada en solitari, a mà dreta, al peu del camí o pista carenera que mena des de la Creu de Can Boquet a Can Riera, just abans d'arribar a Can Bernadó.

Observacions:

Aquest arbre singular va ser declarat d'Interès Local (DL), el 28 de març de 1995, en base als Decrets 47/1988 i 120/1989.

Història

La surera o suro és originària de la Mediterrània occidental, necessitant hiverns humits i suaus. Es tracta d'una espècie termòfila, perquè la seva fructificació es produeix durant els mesos de desembre a gener, moment en que difícilment pot suportar les gelades. Aquest arbre pot viure tranquil·lament 250 anys. Normalment el trobem en boscos clars, anomenats suredes, a les terres baixes del litoral, amb preferència dels terrenys silicis. Es pot trobar associat amb el pi blanc o amb el pi pinyer. El suro que forma la seva escorça és una adaptació contra el foc, en un territori on aquest és un factor limitant important.

Els usos principals de la surera són la seva escorça i els seus fruits. De l'escorça se n'extreu el suro. De la primera pelada de la surera se n'extreu el pelegrí, un material de baixa qualitat que no es pot fer servir per l'elaboració de taps. Es pot utilitzar triturat o per fer aglomerats. Les pelades següents es realitzen cada 12 anys aproximadament, de forma manual, i d'elles se n'extreu el suro de gran qualitat emprat en l'aïllament, decoració, arts manuals, taps de suro d'ampolles de vi i cava. El pelegrí, procedent de la primera pela és emprat sovint en l'art pessebrístic. Un fet interessant és la utilització del suro per a la construcció de ruscs d'abelles, localitzats a Astúries i més concretament al Maresme, a Cabrera de Mar. Els fruits de la surera s'anomenen glans, aliment que serveix per alimentar diferents animals entre els que destaquen els porcs, que en algunes regions de la Península Ibèrica pasturen lliurement sota les sureres.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE VILASSAR (1999). Pla Especial del Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt.

IBÀÑEZ, Toni (2008). Catosfera. Ciberdiataris, 04 – 05 - 06. Pàg. 156. Ed. Universitat Illes Balears.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2a trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà d'Henares, 19 – 21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

www.ccmaresme.cat

http://parcsnaturals.gencat.cat/web/.content/home/coneix-nos/arbres_mon...

